

SHREK TÍMEA

AKIT MEGCSÓKOLT A HALÁL

Semmi sem egyszerűbb a halálnál. Aki és ami a világra jött, annak el is kell pusztulnia.

Gyerekként szerelmes voltam a szomszéd lányba, Annába. Kicsit idősebb volt nálam, talán néhány hónappal, de nem volt egy egész év. Gyakran néztem az ablakból, a kerítés mögül, ahogyan a többiekkel a mezőre indul játszani. Sosem volt erőm közelebb menni hozzá, mindig csak messziről csodáltam. Annácskát a nagyszülei nevelték. Már nem emlékszem pontosan, hogyan került hozzájuk, és arra sem, hogy mikor, de ez utólag nem is lényeges. Az öregek nehezen látták el a mindennapi feladatokat. Ványa bácsi erősen ivott, persze a felesége, Miroszja néni igyekezett minden tőle telhetőt megtenni azért, hogy a lány semmiben se szenvedjen hiányt.

Abban az évben rettenetes volt a tél. November végén beköszöntött, és ápriliséig el sem tűnt a hó. Édesapámék hetente jártak az erdőre fáért, de néha az is kevésnek bizonyult. Sokat vacogtunk esténként a pislákoló kályha tüzenél. Nem bírta felmelegíteni azt az egy szobát sem, amiben éltünk. Anyám előszedte a padlásról a dunnákat, az alatt elviselhetőbb volt a hőmérséklet. Amikor eljött a Melánka napja, kissé felmelegedett az időjárás. Kiléptem az udvarra, a kerítésen át láttam, ahogyan állatbőrbe bújt emberek kántálnak az utcán. Közelebb léptem, szerettem volna jobban szemügyre venni őket, megfigyelni testük mozgását, érteni szavaikat.

A következő pillanatban két ördög lépett elé, szarvuk magasan az egekbe nézett. Az egyik kinyújtotta rám a nyelvét, a másik pedig rám ordított: „Magammal viszlek!”

Hatalmas víztócsa terült el a lábaim alatt. Az ördögök, ahogyan jöttek, olyan gyorsan el is tűntek. Ekkor láttam meg Annát. Vékony, hófehér ruhában, nagyanyja kötött rózsás kendőjével a vállán. Ő volt aznap a kántálók között a menyasszony. Harsányan énekelt, csengő hangja az utca végéig elhallatszott. Bekopogott a kiskapunkon. Én ott álltam, összevizelt nadrággal a kerítés mellett, míg anyám kaput nyitott.

– Szása itthon van? – kérdezte.

Anyám rám nézett, én hevesen integettem a fejemmel, hogy nem, ne adjon ki engem a kántálóknak. Anyám mindent megértett, s ő is csak a fejét rázta, hogy a fia nincs itthon.

– Kár – mondta Anna –, még szükségünk lett volna egy vőlegényre.

Mindent megbántam, amikor ezt a mondatot hallottam. Ha csak egy napra is, de én lehettem volna az Annácska vőlegénye.

Napokig azon ábrándoztam, milyen szép pár lettünk volna. Minden déli harangszónál arra gondoltam, hogy minket hívogat a misére. Belekeseredtem a bánatba.

Néhány nappal később anyám reggel elkészítette az ünneplóruhámát. Tudtam, hogy már elmúltak az ünnepek, nem értettem, mégis miért kell aznap azt viselnem. Kiment a kertbe, szedett egy csokorra való téli virágot és a kezembe nyomta.

– Ezt átviszük Annának – mondta, majd a ruha felé mutatott, azt parancsolva, hogy öltözzek fel.

Izgatottan húztam magamra a ruhadarabokat. Az órára pillantottam, már majdnem tizenkettőt ütött. Vártam a déli harangszót, nem is vettem észre, hogy a harangok párban csendültek fel.

Átértünk a szomszédba. Annácska sokkal gyönyörűbb volt, mit bármikor máskor. Csak szorítottam a fehér téli virágot, és szóhoz sem jutottam. Ugyanaz a fehér ruha volt rajta, mint Melánka napján. Csillogó, gesztenyebarna haja a vállára omlott, eltakarta éppen növekvő aprócska melleit. Két kezét maga elé kulcsolta, mint aki kissé szégyenkezik, de én tudtam, hogy neki nincs miért.

Megérkezett a pap. Büszkén álltam Anna mellé, megpróbáltam megfogni a kezét, de anyám rácsapott, és azt mondta, hogy nem szabad. Nem is figyeltem, miről beszél a pap, meg igazából az ortodox szentbeszédet alig lehet érteni. Én Annában gyönyörködtem.

Amikor befejezte mondandóját, a hívek felé intett, azok imádkoztak még egy sort, és egyesével Annához léptek. Először a nagyszülei, majd sorban mindenki. Én voltam az utolsó. Anyám azt mondta, csókoljam meg. Kicsit megtorpantam, már rég álmodoztam erről a pillanatról, de most nem tudtam megtenni. Túl izgatott voltam hozzá.

– Csókold már meg! – vágott hátba anyám, ami miatt közelebb kellett lépnem.

Anna hagyta, hogy megcsókoljam. Nem viszonozta, csak tűrte meredten, hogy szájához érjen a szám, de meg sem mozdult.

Elszégyelltem magam. Nem értettem, miért nem csókol vissza, amikor néhány nappal ezelőtt még engem szeretett volna vőlegényének. Valószínűleg meglátta, hogy összevizektem magam. Dühös lettem. Beszaladtam a házba, lekaptam az első fotót, amit találtam, és Anna kezébe gyűrtem.

– Tudod mit? Legyenek ők mindig melletted, mert ezek után én nem leszek!

Leszaladtam az udvarról, a kapualjban mégis visszafordultam. Láttam, ahogyan Annát lezárják, és hallottam a szögek koppanását is.

Néhány hónap múlva Ványa bácsi mérget ivott, Miroszja nénit pedig az agyvérzés vitte el. Mindhárman egy sírban nyugszanak.

A. M.

